

UNU

Îl omorâseră.

Când se întoarse să prindă mingea, avu impresia că-i explodează un baraj într-o parte a capului și că o grenadă de mână îi face burta ferfeniță. Cuprins de o bruscă senzație de greață, plonjă spre gazon. Gura i se lovi de pietriș și începu să scuipe frenetic. Se temea să nu fi rămas și fără câțiva dinți. Se ridică din nou în picioare. În fața ochilor lui imaginea terenului se unduia ca un vâl. Se ținu însă tare până când toate se așezară din nou la loc și atunci reuși iarăși să focalizeze, ca printr-o lentilă. Imaginea lumii se limpezi, lucrurile căpătară din nou contur.

Pentru faza următoare le ceru celorlalți să se pregătească pentru o pasă. Dându-se înapoi, se asigură că are în față un blocaj rezonabil și ridică brațul, căutând un jucător din apropierea liniei de margine, o aripă – poate băiatul acela înalt căruia i se spunea Goober. Deodată, se pomeni că cineva îl apucă din spate și îl rotește pe loc, ca pe o barcă de jucărie prinsă într-un vârtej de apă. Aterizând în genunchi, încă ținând mingea în brațe, încercă să nu ia în seamă durerea care îi străpungea pântecul. Știa că e important să nu-și trădeze prin nici cel mai mic semn suferința. Își aminti ce îi spusese Goober: „Antrenorul o să te testeze, o să te pună la încercare, iar ceea ce-l interesează este dacă ai ceva sânge în vene.“

„Am sânge în vene!“ murmură Jerry, ridicându-se încet, treptat, atent să nu-și disloce vreun os sau să-și întindă vreun tendon. În urechi parcă îi suna un telefon. „Alo, alo, sunt încă aici!“ Când își mișcă buzele, simți gustul acid de praf, iarbă și pietriș. Se uită la ceilalți jucători din jurul lui, toți cu căștile pe cap, niște figuri grotești, asemeni unor creaturi venite de pe un tărâm necunoscut. Nu se simțise în viața lui atât de singur, de abandonat și fără apărare.

La a treia fază de atac fu izbit în același timp de trei jucători: unul îl lovi în genunchi, altul în burtă și al treilea în cap, iar casca nu-i asigură niciun fel de protecție. Avu senzația că tot corpul i se tasează, exact cum se strâng segmentele unui telescop, numai că părțile lui componente nu se mai potriveau unele într-altele. Fu uimit să constate că durerea nu este mereu la fel, ci e vicleană și are multe chipuri; ici te înțepă, dincolo te strânge, ici te frige, dincolo te străpunge ca o gheară. Căzu la pământ, ghemuindu-se de durere. Mingea îi zbură din mâini. Își pierdu răsuflarea așa cum pierduse și mingea, apoi, deodată, îl invadă un teribil sentiment de liniște. Și atunci, pe când deja începea să se panicheze, îi reveni suflul. Saliva îi țâșni printre buze, iar când aerul răcoros îi umplu plămânii se simți fericit. Dar în momentul în care încercă să se ridice în picioare, corpul lui se revoltă împotriva oricărei mișcări. Hotărî s-o lase baltă cu ridicatul. Va dormi puțin exact acolo unde se afla, chiar lângă linia de cincizeci de yarzi. La naiba cu primirea lui în echipă, la naiba cu toate! Trebuia să doarmă, nu-i mai păsa de nimic...

— Renault!

Ce caraghios, cineva îl striga pe nume.

— Renault!

Vocea antrenorului îi zgârie timpanele ca șmirghelul. Deschise ochii, dând iute din pleoape.

— Sunt bine, spuse, nu cuiva anume, sau poate tatălui său. Sau antrenorului.

N-ar fi vrut să iasă din încântătoarea moleșeală în care se cufundase, dar bineînțeles că n-avea încotro. Îi părea rău că trebuie să se ridice de la pământ și era vag curios cum va reuși să facă asta, cu amândouă picioarele făcute terci și craniul sfărâmat. Se miră când se pomeni totuși în picioare, intact, legănându-se ca jucărioarele acelea foarte la modă care se bălângăne atârând de geamurile automobilelor, dar totuși în picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu! zberă antrenorul, cu un dispreț suculent în glas. Un strop de salivă atinse obrazul lui Jerry.

„Atenție, domnu' antrenor, că m-ați scuipat“, protestă Jerry. „Nu mă mai scuipați, dom' antrenor.“

Dar cu voce tare spuse doar:

— Sunt bine, domnule antrenor.

Fiindcă în situații din acestea era întotdeauna laș, gândea un lucru și spunea altceva, plănuia să facă un lucru și făcea tocmai pe dos. Fusese de o mie de ori în viața lui asemeni Sfântului Petru și de o mie de ori cântase cocoșul¹.

— Ce înălțime ai, Renault?

— Un metru șaptezeci și cinci, spuse gâfâind; încă respira foarte greu.

— Greutatea?

¹ Aluzie la episodul biblic în care Iisus, în ultima noapte petrecută împreună cu ucenicii săi pe Muntele Măslinilor, îi spune lui Petru că înainte de a cânta cocoșul, acesta se va lepăda de el de trei ori.

— Șaizeci și cinci de kilograme, răspuse, privindu-l pe antrenor drept în ochi.

— Pun pariu că ești ud learcă, spuse antrenorul acru. De ce dracu' ții tu neapărat să faci fotbal¹? Ar trebui întâi să mai pui ceva carne pe ciolanele astea. Și de ce naiba vrei să fii coordonator de joc²? Ai fi mai bun ca flancher³. Poate!...

Antrenorul arăta întocmai ca un bătrân gangster. Avea nasul rupt și o cicatrice ca un șiret cusut de piele i se întindea pe obrazul neras, pe care firele de barbă arătau ca niște așchii de gheață. Mârâia și înjura tot timpul și nu știa ce-i mila. Dar se spunea că era un antrenor al dracului de bun. Bărbatul îl privi pe Jerry lung, sfredelindu-l cu ochii lui întunecați, cugetând. Jerry rămase în fața lui drept, străduindu-se să nu se clatine și să nu leșine.

— Bine, spuse antrenorul nemulțumit. Vino mâine, la trei fix. Dacă întârzii, te-am tăiat de pe listă înainte de a începe.

Inspirând pe nări aerul cu gust dulceag de mere (îi era teamă să deschidă gura prea larg și evita să facă orice mișcare care nu era absolut esențială), Jerry merse clătinându-se până la marginea terenului, în timp ce antrenorul lătra la ceilalți băieți, cu o voce care deodată îi fu foarte dragă:

— Veniți mâine!

¹ Este vorba despre fotbalul american, un joc de echipă foarte popular în S.U.A., oarecum asemănător rugby-ului, în care se îmbină strategia cu rezistența fizică.

² Coordonatorul de joc sau mijlocașul echipei aflate în ofensivă (în limba engleză „quarterback“) are rolul de a-și coordona coechipierii, transmițându-le strategia pentru fiecare fază de atac hotărâtă de către antrenor printr-o serie de semnale vocale convenite dinainte.

³ Jucător plasat în marginea formației ofensive.

Ieși de pe teren târându-și picioarele, clipind în soarele după-amiezii, și o luă către vestiarele sălii de sport. Genunchii i se înmuiaseră și corpul îi era ușor ca aerul.

„Știi ce?” se întrebă pe sine însuși.

Era un joc pe care îl juca uneori de unul singur.

„Ce?”

„Cred că o să mă ia în echipă.”

„Vise, vise!”

„Nu, nu visez, este chiar adevărat.”

Jerry inspiră încă o dată adânc. O durere se ivi imediat, îndepărtată, mică, asemeni unui semnal pe un ecran radar. Biiiip, aici sunt! Durere. Sub picioarele lui, frunzele răscolite sunau ca niște fulgi de porumb. Îl invadează o fericire ciudată. Era perfect conștient că jucătorii mai mari îl masacraseră, îl răsturnaseră și-l trântiseră la pământ ca pe un nimic, umilindu-l. Dar supraviețuise. Izbutise să se ridice în picioare. „Ai fi mai bun ca flancher.” Oare chiar se gândea antrenorul să încerce să-l folosească drept flancher? Fie, orice post era bun, numai să fie acceptat în echipă. Semnalul de alarmă deveni mai puternic. Durerea era acum bine localizată între coaste, în partea dreaptă. Jerry se gândi la mama lui și își aminti cât era de amețită spre sfârșit din cauza medicamentelor, nu mai recunoștea pe nimeni, nici măcar pe Jerry sau pe tatăl lui. Exaltarea care-l însuflețise adineauri dispăru ca prin farmec și în zadar se strădui să o regăsească. Era ca după ce se masturba, când ceva mai târziu încerca să rețrăiască senzația aceea de extaz, dar nu reușea să se simtă decât îngrozitor de rușinat și vinovat.

Greața, o greață caldă, vâscoasă, violentă începu să i se împrăștie prin stomac.

„Hei!“ strigă, cu voce slabă. Către nimeni. Fiindcă nu era nimeni prin preajmă care să-l audă.

Reuși să ajungă înapoi până în școală. Se târî pe podeaua closetului, cu capul atârând deasupra marginii vasului de toaletă. Mirosul de dezinfectant îi înțepă ochii. Greăța de adineauri dispăruse, iar țiuitul durerii se atenuase. Broboanele de transpirație îi coborau pe frunte ca niște gândaci mici, umezi.

Și atunci, dintr-o dată, începu să vomite.

DOI

Obie era plictisit. Mai mult decât plictisit; era dezgustat. Se simțea și foarte obosit. În ultimul timp parcă nu mai reușea deloc să scape de oboseală. Se culca seara frânt și dimineața se trezea tot așa. Se pomenea căscând tot timpul. Dar mai presus de toate, se săturase de Archie. Afurisitul ăsta de Archie, pe care Obie când îl detesta, când îl admira. De exemplu, în momentul acesta simțea pentru Archie un fel de ură specială, intensă, care intra în alcătuirea plictisiei și epuizării cu care trăia. Cu caietul în mână și creionul pregătit, Obie îl privea acum cu o furie atroce, iritat de felul în care Archie ședea acolo, în tribune, cu părul lui blond ușor răvășit de adierea vântului, și se și distra de minune, fir-ar el să fie al dracului, deși știa că Obie urma să întârzie la lucru din cauza lui. Și totuși îl ținea acolo degeaba, făcându-l să piardă vremea.

— Zău că ești un ticălos și jumătate, spuse Obie în cele din urmă, dând glas frustrării, care erupse din el așa cum țâșnește coca-cola din sticlă după ce ai scuturat-o. Știi asta?

Archie se întoarse spre el și îi zâmbi plin de bunăvoință, ca un afurisit de rege care împarte favoruri supușilor săi.

— Fir-ar! zise Obie, exasperat.

— Nu mai înjura, Obie, îl muștră Archie. Știi că la spovedanie va trebui să mărturisești și păcatul ăsta.

— Ia te uită cine vorbește! Nu înțeleg cum ai și avut tupeul azi-dimineață în capelă să primești sfânta împărțășanie.

— Nu de tupeu e nevoie, Obie. Atunci când pășești în fața altarului pentru împărțășanie, *tu* primești trupul și sângele Domnului. *Eu* doar mestec o napolitană pe care călugării au cumpărat-o la kilogram din Worcester.

Obie privi într-o parte dezgustat.

— Iar când spui „Iisus“, tu vorbești despre șeful tău. Eu când rostesc numele lui Iisus, vorbesc despre un tip care a umblat prin lume ca orice alt om timp de treizeci și trei de ani, dar a izbutit să aprindă imaginația unor PR șmecheri. „PR“ înseamnă Relații Publice, în caz că nu știi, Obie.

Obie nu catadicsi să răspundă. Cu Archie nu aveai nicio șansă să câștigi vreo dispută. Se pricepea grozav de bine la dat din gură. Mai ales când îl apuca să vorbească afectat. Rostea cuvinte ca *tipule* sau *băiete* de parcă ar fi fost vreun fandosit, unul dintre tipii aceia sofisticăți, nu un elev oarecare în ultimul an la un amărât de liceu ca Trinity.

— Haide, Archie, că se face târziu, spuse Obie, încercând să facă apel la bunele sentimente ale lui Archie. O să mă dea ăștia afară într-o zi.

— Nu te mai smiorcăi atâta, Obie. De fapt, tu nici nu poți suferi slujba aia. În subconștientul tău chiar îți dorești să te dea afară, fiindcă atunci n-ai mai fi nevoit să aranjezi toată ziua mărfuri pe rafturi și să înghiți atâtea porcării din partea clienților sau să lucrezi sâmbătă seara până târziu în loc să mergi la – unde umbli tu?... – la club, la Teen-Age ca să salivezi uitându-te după gagicici.

Archie avea un fier incredibil. Cum de știa el că Obie ura slujba aceea tâmpită? De unde știa el că Obie înnebunea de ciudă mai ales sâmbăta seara, atunci când toată lumea era la club, iar el încă mai băntuia pe culoarele supermarketului?

— Păi vezi? Eu de fapt îți fac un serviciu. Mai întârzie încă în vreo două după-amieze și șeful o să-ți spună: „Ai terminat-o pe-aici, Obie dragule, că văd că ție ți se cam fâlfâie.“ Și ție chiar o să ți se fâlfâie fix acolo, în fața lui.

— Și atunci de unde o să fac rost de bani? întrebă Obie.

Archie făcu un semn din mână, dându-i de înțeles că subiectul acesta îl plictisea. Îl vedea dându-se înapoi, fizic chiar, deși între el și Obie, pe banca aceea din tribune, nu era o distanță mai mare de un sfert sau o jumătate de metru. Strigătele băieților de pe terenul de fotbal, care se întindea la picioarele lor, făceau un ușor ecou. Archie își răsfrânse buza de jos. Țsta era la el semn de concentrare adâncă. Cugeta. Obie aștepta nerăbdător. Îl enerva faptul că o parte din el încă îl admira pe Archie. Felul în care reușea Archie întotdeauna să-i ațâțe pe ceilalți sau, dimpotrivă, să-i domolească. Felul în care te fascina cu inteligența lui; misiunile pe care le dădea băieților în numele Vigilenților, datorită cărora Archie devenise o adevărată legendă vie printre elevii de la Trinity. Și, pe de altă parte, dezgustul pe care ți-l stârnea cu accesele lui de cruzime, acele răbufniri neașteptate, care nu aveau nimic de-a face cu durerea și cu violența, dar erau într-un fel și mai rele. Numai gândul la asta îl făcea pe Obie să se simtă stânjenit. Încercă să-și alunge din minte gândurile acestea, așteptând ca Archie să spună ceva, să rostească un nume.